

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **Ł. C.**

obwinionego z art. 94 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 21 stycznia 2025 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Zielonej Górze

z dnia 10 maja 2021 r., II W 227/21,

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w.
umarza postępowanie w sprawie, a kosztami postępowania
obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zielonej Górze wyrokiem nakazowym z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt II W 227/21, uznał obwinionego Ł. C. za winnego tego, że w dniu 9 lipca 2020 r. o godzinie 6.50, w Z. na ulicy [...] kierował po drodze publicznej samochodem marki [...] o nr rej. [...], nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami tj. prawa jazdy kat. B, co zostało uznane za wykroczenie z art. 94 k.w., za które wymierzono

mu karę grzywny w wysokości 300 zł. W ramach wyroku rozstrzygnięto także o kosztach postępowania.

Wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 29 czerwca 2021 r. Kasację nadzwyczajną od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości i podnosząc zarzut istotnego naruszenia przepisu prawa procesowego - art. 93 § 2 k.p.s.w., polegające na wydaniu wobec Ł. C. wyroku w postępowaniu nakazowym, mimo że okoliczności czynu i winy obwinionego w świetle dowodów załączonych do wniosku o ukaranie budziły wątpliwości. Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację uznać należało za oczywiście zasadną, a to pozwalało ją uwzględnić w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Rację ma skarżący, gdy wskazuje, że Sąd orzekający w niniejszej sprawie wydał wyrok nakazowy w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na jednoznaczne ustalenie winy obwinionego.

Obwiniony został ukarany za popełnienie wykroczenia popełnionego 9 lipca w Z., przy ul. [...]. Tymczasem właściwie wszelkie dowody załączone do akt sprawy dotyczą zdarzenia, które miało miejsce 21 lipca 2020 r., na ul. [...]1. (np. k. 2, 7). Tego zdarzenia dotyczyło m.in. pouczenie dotyczące możliwości składania wyjaśnień na piśmie, datowane na 21 kwietnia 2021 r., a także same wyjaśnienia, sprowadzające się do lapidarnego przyznania się do popełnionego czynu (k. 8). Już na tej podstawie uznać można, że skazanie dotyczyło innego czynu, niż przeprowadzone w sprawie postępowanie.

Powyższą tezę potwierdza również i ta okoliczność, że obwiniony został ukarany za przypisany zaskarżonym wyrokiem czyn - w innym wyroku nakazowym, datowanym na 25 maja 2021 r., wydanym w sprawie II W 259/21 (k. 12 załączonych akt).

W świetle powyższych nie ulega wątpliwości, że zaskarżony wyrok został wydany z rażącym naruszeniem prawa i konieczne jest jego uchylenie. W realiach przedmiotowej sprawy nie wystąpiły bowiem okoliczności, o których mowa w art. 93 § 2 k.p.s.w. Materiał dowodowy, dostarczony przez organy ścigania nie

korespondował z treścią wniosku o ukaranie. Jak trafnie wskazano w uzasadnieniu kasacji: „w całości bowiem dotyczył innego zdarzenia z udziałem Ł. C., również o znamionach wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., które miało miejsce w dniu 21 lipca 2020 r. ok. godz. 15:00. na [...]1. w Z. (zał. 2. k. 2-8)”. W takiej sytuacji wydanie wyroku nakazowego było niedopuszczalne.

Mając na względzie powyższe należało uchylić zaskarżony wyrok i umorzyć postępowanie w sprawie, ze względu na powagę rzeczy osądzonej. Czyn objęty wnioskiem o ukaranie został już bowiem osądzony na mocy innego wyroku, co stanowi przesłankę umorzenia postępowania, określoną w art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 119 § 2 pkt 1 k.p.s.w.

ł.n

r.g.